

הכשרות החלוצי בגרמניה 1933-1947

דור המשך
משואה לתקומה

כנס "אני מאמין 3" ביום 17.6.2023 בקבוץ נצר סרני

בוקר טוב ושלום לכולם,

תודה רבה ליואב גד על תכנון וארגון וביצוע כינוס נוסף מוצלח, מרגש ומיוחד במרכיבי תכנית חדשים, ולמרות טיפול רפואי בימים טרום הכנס, לאשתי נאוה, לבת החיננית זוהר ולבני המשפחה הנוספים שעזרו במלאכת ההכנות והפירוק ואריזה של חלקי התערוכה וכו'.

אני משוכנע שאני מבטא גם בשם יואב וגם בשם כל הנוכחים והנוכחות:

תודות לכל הבאות והבאים החל מהילדה שמחה ואלי היימן צעירי השבט ובני משפחותיהם, וכן לדוברות ולדוברים ובמיוחד לאריה ברנע מועדת ארגון בני ברית על הרצאתו על הרקע והתפתחות פרויקט הענקת אות יהודי מציל יהודי, ועל הגעתו לכנס של ד"ר אברהם חולי סגן נשיא בני ברית העולמי, הפעיל למיין והענקת אות יהודי מציל יהודי; למיקי אונהוז (שאת דבריו הנפלאים על אביו אשר ניסח להפתעת כולנו בהומור משובב לב אשר כה התאים לבטא את אהבתו לאביו ולאיימו),

לשושי חבקין אשר סיפרה על אביה איזי פיליפ ועל ביקור מדהים וקבלת פנים וטקסים בגרמניה בעיר הולדת אביה והתודות שמסרה לד"ר פרנץ-יוזף ויטשטאם, הקרדילוג מבוכום (במקור מרקלינגהאוזן) על עזרתו הרבה והאירוח הנהדר, ותודות לאחותה פנינה שהתרגשה כל כך יחד עימה בכנס,

ליוסי גיורא אשר העשיר את האירוע במאות תמונות של ואודות אביו ואביה של עירית לופט רצף אשר הקרין בתחום על מסך טלביזיה ענק אשר הביא בטובו מביתו ועל מצגת מרתקת בה סיפר לנו על פרקים בחיי אביהם שלו ושל עירית; ותודה מיוחדת למארוין שטרן, הבן של פאולה וקלאוס שטרן אשר בא עם אישתו מסיאטל הרחוקה לקחת חלק במפגש וגם לידידו אשר תרגם לו לאנגלית את דברי הדוברים;

ולמאזינים הסבלנים והמפרגנים. תודה ליואב מרגלית על הלוגיסטיקה בתחום האורקולי,

לאורי שמחה על כל תיאומי האולם והגעת אימו הילדה, ולאשתו של אורי, עידית, אשר ארגנה וקישטה את האולם וקיבלה את כולם במאור פנים חינני, ולליאור שמחה הנכד של הילדה ולאמנון שמחה האח של אורי על הגעתם הנאמנה לכינוס גם הפעם לבטא את הרצף המשפחתי, ולצלם אייל ולמסריט איתמר אשר יואב ארגן את הכיסוי המקצועי הנעים שלהם, כולל הצילום המסורתי הקבוצתי ליד האנדרטה.

ליואב תודה נוספת על הענקת שלל תעודות הוקרה הן

להילדה ולאלי על מפעל חיים המהוות מופת לכולנו

ולמשתתפים השונים אשר תרמו בנדיבות לתפעול העמותה בצורות שונות.

תודות לכל המשפחות שהביאו עוגות ופירות ולאורי ועידית שדאגו למשקאות קלים.

ושוב תודה רבה לכולם.

היה מרגש, מעניין, מאלף ומרחיב אופקים.

נאחל לכולנו בריאות טובה ולהתראות בכנס הבא.

בברכה ארי ליפנסקי כמובן גם בשם יואב גד.

להלן דברי מיקי אונהוז בכנס, אתם מוזמנים לקרוא ולהנות מפניני הומור:

אבא שלי, כידוע לכם, אני מניח, היה משוגע על ספורט ובעיקר מטורף על כדורגל. בנערותו הוא שיחק בקבוצת הנוער הגרמנית של שאלקה, שלימים, אחרים לגמרי, הפכה להיות לשעה קלה אפילו אלופת אירופה.

כאן הוא שיחק בהפעל באר יעקב, בר יקוב, למיטיבי לכת, שהוותיקים שבינינו זוכרים אותה כקבוצת הכדורגל האלימה ביותר בישראל, אולי גם ביקום כולו. זה מידע חשוב, כי אבא שלי, למגינת ליבה של אמא, נהג לקחת אותי, ינוקא בן חמש, לכל משחק, על הפרגוסון האפור, להושיב אותי על יד המגרש ולקוות, מתוך האופטימיות האין סופית שלו

והבלתי אחראית בעליל, ששינינו נחזור הביתה, איכשהו, בשלום.

כל ההקדמה הזאת היתה לצורך רקע ותפאורה למה שיקרה כמה שנים אחרי.

מי שהיה הכי קרוב למעמד סלב בקיבוץ היה, לא תאמינו, עמנואל, מרכז הפלחה, שמולביץ. הוא זכה לכבוד הזה בזכות היותו קרוב משפחה של שחקן מכבי חיפה ונבחרת ישראל דאז, דני, שמילו, שמולביץ, לימים דני רום ז"ל.

לאגדות שלש המעשיות שרצו אצלנו בבית על יכולתו ומעלליו של שמילו זה על המגרש אין די מילים בעברית. מסי הישראלי, מראדונה של המידל איסט. ככה לא פחות.

מה הפלא ששבת חורפית אחת התייצב אוני בסלון ובישר לנו שהגאון מחיפה מגיע למשחק נגד לוד, ואני לוקח את

הילד לראות את הפלא. כמאמר השיר, קמה זעקה בבית. אמא שלי הודיעה שלא יקום ולא יהיה. הילד לא נוסע לשום לוד, מסוכן שם. אבא ניסה לשכנע אותה שהילד היה כבר בחייו במקומות קצת יותר מסוכנים, מארבים משוטטים לאורך

תעלת סואץ, למשל. זה לא עזר. היא החליטה והוא, כמו גבר, התקפל.

אבל אז עמנואל הגיע רכוב על הבי. אמ. די האדום, שיא הטכנולוגיה בתחום הטרקטורים, ואבא שלא רצה לאכזב את הדוד של שמילו ולחרב לו את יום חגו, ניצל את השנ"צ של אמא, והיידה, התגלגלנו ללוד.

ידו. אני לא זוכר כלום מהמשחק. מה שאני כן זוכר זה שלא ראינו משמילו דנן משהו מיוחד יען הוא בכלל לא שיחק,

הוא ישב על הספסל בצד וחיכה, די כמונו אני משער, שרק יגמר כבר וניסע הביתה.

והנה עוד משהו שלא אשכח לעולם. אוני ניגש אל עמנואל המתוסכל, חיבק אותו ואמר: אין דבר, העיקר שראינו אותו בגודל טבעי. בפעם הבאה שנבוא הוא בטח יהיה הכי טוב, ואולי הוא יהיה אפילו על המגרש.

אבא שלי. האיש הכי אופטימי וטוב לב שהכרתי בחיי!